

DOMINANTNÍ DRUH

MARTIN KOLÁČEK

DOMINANTNÍ DRUH

Martin Koláček

SVOBODNÍK KOZLOV, HRDINA JADERNÉ PRÁCE

Kozlov nikdy nepatřil k intelektuální elitě. Základní školu Generála Brusilova ve Vorkutě dokončil až ve dvaceti letech, a to jen díky osobní intervenci školního inspektora, poručíka NKVD, Krutošiva. Ten byl zodpovědný za gramotnost v dané sovětské republice a Kozlovovy zoufalé akademické výsledky mohly být právě tou kapkou, která by mu zajistila novou pracovní umístěnkou - do jistého zimního tábora poblíž Vorkuty. Pomohl proto mladému Kozlovovi zfalšovat výroční všeznalostní test a konečně ukončit základní vzdělání.

(Krutošiv ve zmíněném táboře nakonec skončil tak jako tak, ačkoliv ne kvůli nízkým výsledkům gramotnosti. Inspektor měl totiž ve zvyku na školách provádět nejen hloubkovou inspekci vzdělávání, ale také hloubkovou inspekci vybraných dorostenek.

Což o to, jeho přímý nadřízený to dlouho ochotně přehlížel, a dokonce se nechal slyšet, že se jedná o tajný benefit příslušející k těžké práci inspektora. Jenže pouze do chvíle, než se z jedné takto inspektované dorostenky vyklubala jeho dcera.

Přeložení na novou pracovní pozici poté přišlo během pouhých tří dnů a místo pošťáka umístěnku doručila dvojice pánů v uniformách a se samopaly v rukou.

Nicméně poručík Krutošiv není pro náš příběh podstatný, takže ho necháme spokojeně rubat uhlí v jeho novém domově a vrátíme se k hrdinovi našeho příběhu, Kozlovovi.)

Kozlov po dokončení školy dostal umístěnku na posunovače u drah.

Tam vydržel přesně týden. Když nabořil třetí dvojici vlaků, přemístili ho na pozici, kde nemohl udělat žádnou škodu – stal se z něj správce nádražní haly ve Vorkutě.

Pod honosným názvem „nádražní hala“ se skrýval polorozpadlý páchnoucí domek, jemuž se cestující vyhýbali obloukem – raději při čekání na vlak umrzali na nástupišti. Kdyby budova kvůli neschopnosti svého správce konečně spadla, jedinou škodou by byla skutečnost, že pro něj musejí najít nové pracovní místo.

Kozlovův život proto pokračoval velmi slibně. Měl spoustu volného času, protože jeho nadřízení pečlivě dbali na to, aby hlavně proboha nic nedělal. Peněz ze správcovství sice moc nebylo, ale na vodku stačily. A když máte v Rusku čas a vodku, máte v rukou celý svět. Jen si musíte dát pozor, abyste se neožrali tak moc, že... já nevím... třeba že vám přijde jako super nápad nakráččet přímo do náborového střediska ozbrojených složek a zařvat: „Kde se v týdle díře podepisuje služba na jaderný ponorce?!“

Což je přesně to, co Kozlov udělal.

Takže teď seděl v kantýně na palubě ponorky, podpíral si hlavu jadernou hlavicí, snídal něco radioaktivního paliva a popíjel čaj z rozbušky.

Aniž to Kozlov věděl, jeho troufalost mu vynesla umístění na Rudou hvězdu, plavidlo s pověstí tak strašnou, že se branci s umístěnkou na něj rovnou chodili utopit. Výsledek byl totiž stejný a bez utrpení. Reputaci ponorky nepomohlo ani to, že o ní všechny propagandistické deníky musely povinně referovat jako o „Chloubě Sovětského svazu“ a o jeho posádce vznikla dokonce hrdinská literární sága, v níž se neohrožení sovětské mariňáci vrhali do dobrodružství s vorvani, obřími kraby a imperialistickými agenty.

Ve skutečném světě byl život na Rudé hvězdě peklo, jak se měl nový člen posádky brzy přesvědčit.

Právě svými zuby drtil parodii na snídani, chutnající po rafinovaném uranu, když ho vyrušil obrovitý důstojník, který působil dojmem, že mu pubické ochlupení vyrostlo místo rozkroku na hlavě. A to zcela všude. Včetně očí. Ten na něj začal křičet cosi v zauralském dialektu, z něhož Kozlov pochytil jen pár nadávek a rozkaz, že má jít hlídat sonar.

Kozlov netušil, k čemu je taková činnost dobrá. Ono je dost náročné odnést cokoliv z ponorky, plavící se tisíc metrů pod hladinou. A tím spíš, když se jedná o celou jednu místnost.

Dobře, kdo ví, myslel si Kozlov, třeba má armáda informace o speciální imperialistické technologii, s níž to je možné. Třeba už dokáže zmuchlat sonar do velikosti čajové lžičky a schovat ho v suspensoru, dokud se nepřiblíží imperialistické plavidlo, do něhož agent se sonarem v kalhotách nastoupí pomocí torpédové komory. Jenže... proč by si s tím někdo dával takovou práci? Sonar je přece mimo ponorku úplně k ničemu.

Ne, že by na tom nějak zvlášť záleželo. Kozlov teď byl voják, takže samozřejmě poslechl příkaz a přesunul se i se svojí radioaktivní snídaní do komory se sonarem.

Za pár hodin už imperialistu toužebně vyhlížel. Zkuste strávit den v přítomnosti neúnavně pípajícího sonaru a přidali byste případnému agentovi i vlastní děti, jen aby si tu blbost odnesl.

Když šel večer spát do trubky z torpéda, měl tak vypípanou hlavu, že nemohl usnout. Ačkoliv to možná spíš způsobil ten příšerný čaj, co

před chvílí dopil z rozbušky, v níž ho včera zapomněl. Buď jak buď, doufal, že už nikdy, nikdy, NIKDY nedostane službu u sonaru.

Ačkoliv být zelený mozek a ne flákač z předměstí Vorkuty, asi by byl na sebe hrdý. Sonar za celou dobu jeho služby nikdo neukradl.

Konečně se ho začal zmocňovat spánek. Zavřel za sebou trubku, a potom, jako to dělal od dětství den co den, vytáhl z kapsy lapač snů z papuchalčího peří a položil si ho na čelo.

Ano, dalo by se říct, že byl Kozlov poněkud obsesivně-kompulzivní.

Ne, že by mu ten bazmeg na čele k něčemu byl. Zdály se mu sice v zásadě pěkné sny - o slonech, o letadlech a o pěstování rajčat, jenže všechny objekty v jeho snech měly jednu znepokojivou vlastnost.

Všechny pípaly.

RUDÁ HVĚZDA, CHLOUBA SOVĚTSKÉHO SVAZU

Druhý den se Kozlov probudil se solidní migrénou. Unaveně se došoural do jídelny, nabral si snídani a posadil se. Až pak si uvědomil, že sedí přímo naproti jinému vojákovu a je tím pádem příliš blízko na to, aby ho mohl bez pocitu trapnosti ignorovat.

Znáte takové ty lidi, co Žvýkají? Ne „žvýkají“, tedy vykonávající činnost, kterou potřebujete ke zpracování potravy. Ne, tohle je Žvýkání s velkým Ž, kterým dává dotyčný najevo, že je výkonný jako tovární robot. Protože když už něco dělá, tak pořádně! Co na

tom, že vypadá jako kráva, co se snaží vykloubit si čelist? On Žvýká a je na to patřičně hrdý.

Tak přesně takový Žvýkal teď seděl proti Kozlovovi. A bohužel tam byl dřív, takže povinnost začít rozhovor neležela na něm.

„Já ti nevím, člověče,“ začal Kozlov nejistě, „říkej si, co chceš, ale vajíčka by měly bejt žlutý. Ani když je budeš hodinu smažit, nezískaj tuhle barvu.“

„Získaj, když je smažíš na jaderným palivu,“ odpověděl voják a dál, rychlostí sbíječky, drtil zuby hnědošedou krustu, která mu byla představena pod pojmem „snídaně“.

„Proč to kuchař nedělá na normálním ohni?“

Žvýkal se na něj podíval jako na blázna: „Co to je za otázku? Jsme snad JADERNÁ ponorka, ne? Plavíme se v nejmodernějším výdobytku socialistický práce. Jaká je energetická výtěžnost ohně? Jenom tři procenta!“ Ani během mluvení neztrácel čas a nepřestával drtit svá dozlatova ozářená vajíčka.

„No jo, ale výtěžnost přece není všechno, když se jedná o lidi.“

„Výtěžnost JE všechno!“ zařval, až se všichni v místnosti otočili jejich směrem. „Víš, kde jsem předtím dělal? Na analýzách trajektorií raket. Spousta práce. A měl jsem na to jenom jeden sálovej počítač. Jeden!“

„No a?“

„Moje výtěžnost mohla bejt třikrát taková! Říkám soudruhovi náměstkovi, že chci ty počítače ještě dva. Ale prej se do centra tři sálový počítače nevejdou. Tak jsem se nasral a dal se k námornictvu.“

Kozlov se nejistě zeptal: „A k čemu by ti byly další dva počítače? I kdyby se tam vešly, nemůžeš přece dělat na třech počítačích.“

„Jakto nemůže?“ voják se tak klepal, že na torpédo, u něhož seděli, vylil něco svého magoráku z rozbušky.

„Jak bys to ovládal?“

„Tak mám snad dvě ruce, ne?“

„No, dobře, ale... co ten třetí?“

„Ten bych ovládal hlavou!“

„Ahá...“

„A protože mám školu života z Dněpropetrovsku, brzo bych přišel na to, jak je spojit do jednoho počítače, čímž by se efektivita vynásobila, takže ve výsledku bych měl na jednom počítači ne trojnásobnou, ne šestinásobnou, ale devítinásobnou výtěžnost!“

Žvýkal v tu chvíli naštěstí dokončil drtbu vajec a s výkřikem ČEST PRÁCI! vyrazil ze dveří, čímž probíhající komunikaci ukončil. Ani si nevšiml, že jeho výkřik Kozlova tak vylekal, že se ten zřítil ze židle a ošklivě si narazil hlavu o palivové tyče, používané k sušení prádla.

Po téhle debatě Kozlovovi ani nevadilo, že dostal opět službu u sonaru. Po interakci se Žvýkalem úderníkem mu přišlo pípaní sonaru jako smysluplný rozhovor plný životní moudrosti.
